לקמן נב.], ב) [גי' סדר המשנה לי ללמד], ג) יומא סח. זבחים קה:, ד) [לקמן מג.], ד) [ויקרא ד], ז) [ליקל על], ז) ישחט מחוץ למחנה ומחוץ כלייל רש"ל וע"ש, מ) וע"ש שכתבו בד"ה על

בידו. לקמיה מפרש למאי מיבעי:

והסום רחוק ממנו כדי שיהא. אדם

רוכב על סוס ונמשך על לד בית הסקילה שיהא קרוב לרדוף אחר

הנסקלין ומליל ומתרחק מזה שהסודרין

בידו מלא עיניו ובלבד שיוכל לראותו

אם יניף בסודרין: אמר אחד.

מב"ד יש לי ללמד עליו זכות:

הלה. העומד על הפתח ורוכב הסום

היה מכיר בו והוא רץ אחר המנהיגים

ומעמידן עד שיחקרו ב"ד אם יהא טעם

בדבריו של זה: ובלבד שיהא ממש

בדבריו. קלת ראיה הדומה לזכות.

ובגמראדי פריך מנא ידעי הנך סוקלין

אם יש ממש בדבריו והלא לא

תלמידים הם: גבו׳ ובים הסקילה

חוץ לבים דין. הוא דבעינן אבל חוץ

לשלש מחנות לה בעינן: חוד לשלש

מחנות. בירושלים הוא דשייך למימר

דאיכא עזרה מחנה שכינה והר הבית

מחנה לוייה וכל העיר מחנה ישראל

ובבתי דינים שבכל עיר ועיר נמי הוי

בית הסקילה חוץ לעיר דומיא דירושלים:

ומשני נ"מ. מדתנן חוץ לבית דין: דחי

נפיק בי דינה. וקבעי מקום הוועד

שלהם חוץ לעיר כגון שתי סנהדראות

קטנות שהיו בירושלים אחת על פתח

העזרה ואחת יושב על פתח הר הבית

וכן כל שאר עיירות אי קבעי מקומן

חוץ לחומה עבדינן בית הסקילה חוץ

לב"ד רחוק מהן: כי היכי דלח

ליתחזי בית דין רולחין. דגנאי הדבר

דתנן (מכות דף ז.) סנהדרין ההורגת

פעם אחת בשבוע נקראת חבלנית

וכל שכן אם יהיה קרוב למקומן

מיחזי מקום איבוד נפשות: אי נמי.

לכך היו מרחיקין בית הסקילה כדי שתהא שהות לסקילה באורך הדרך

ובתוך כך ימלא אחד ראיה של זכות

ויצילהו ויחזירוהו ותיהוי ליה הצלה:

מנא הני מילי. דבית הסקילה חוץ

לשלש מחנות: פרים הנשרפים. פר

העלם דבר של ליבור ופר כהן משיח

שאינן נאכלין אלא נשרפין כדכתיב

והוליא את כל הפר אל מחוץ למחנה

וגו': שחין ס"ל. חין אנו למידים

ממנו כלום שהרי כבר נאמר כאשר

שרף את הפר הראשון של משיח ובההוא כבר נאמרם אל מחוץ למחנה

ומה בא זה ללמדנו אלא ליתן להם

תורה אור השלם ו. הוצא את המקלל אל הַשְּׁמְעִים אֶת יְדֵיהֶם עַל ראשו וְרְגִמוּ אתוֹ כָּל הָעַרָה: ויקרא כד יד הָעַרָה: הָעָרָה: 2. יְהוֹצִיא אָת כְּל הַפְּר אָל מחוץ למְחָנָה אָל מְקוֹם טְהוֹר אֶל שֶׁפֶּרְ הַדְּשָׁן וְשְׁרְף אֹתוֹ עַל עַצִים בְּאַשׁ עַל שֶׁפֶּרְ :הָדֶשֶׁן יִשְּׂרֵף

ויקרא ד יב 3. וְהוֹצִיא אֶת הַפְּּר אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשְׂרַף אתוֹ באשר שרף את הפר בַּגָעָּה שְּנֵיךְי אָנֵיר נִיּשְׁ הָרְאשׁוֹן חַטַּאת הַקְּהָל הוּא: ויקרא ד ְכא הוא: ויקרא ד כא 4. וּפְשַׁט אֶת בְּנְדִיוּ וְלְבָשׁ בְּנָדִים אֲתַרִים וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשֶׁן אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנָה אֶל מְקוֹם טְהוֹר:

יניקרא וד יניקרא וד נייקרא וד נייקרא וד נייקרא וד הַמְּקַלֶּלְ אָל מְחוּנִץ הַמְּקַלָּלְ אָל מְחוּנץ לְמָחָלֶּלְ אָל מְחוּנץ לְמַחָלֶּלְ אָל מְחוּנץ לְמַחָלֶּהְ וַיִּרְגְמוּ אֹתוֹ אָבֶן לְמַיִּלְגִיאוֹ אָבן לְמַחָלֶּלְ אָל מָשׁר כַּאָשֶׁר וּבְּנַיִי יִשְׁרְאֵל עֲשׁוֹ כַּאָשֶׁר וּבְנַיִי יִשְׁרְאֵל עֲשׁוֹ כַּאָשֶׁר צְּוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה: יצְוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה: ויקרא כד כג

גליון הש"ם גמ' מכשיר ממכשיר עדיף ליה. ע"ל דף נג ע"ח מוס' ד"ה שכן:

הגהות הב"ח (A) במשנה חוץ לנ"ד רחוק מב"ד שנאמר הולא וכו׳ אמר לחד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה בנשמה וכו׳ אבל פר שוחט ועומד ל"ל שחוט ועומד:

מוסף רש"י

אומר אל וכשהוא וכשהוא אומר אל מחור ברשן.
מחרץ למחנה ברשן.
מה כדולת דטן המוכח והולית
תה כדטן אל מחון למחנה,
שאין ת"ל. אינו מלמד
כלום, דאנא ידענא דאל
מחון למחנה מווליתים אומו, דכחיב בפרים הנשרפים אל פרך הדשן וכתיב בהו מחוץ מחנה (יומא סח. וזבחים (-חם

דכולהו ארבע מיתות היא מפרש מילי דידה ברישא והדר

שנגמר הדין מוציאין אותו לסוקלו יבית שנגמר הדין מוציאין הםקילה היה חוץ לבית דין (⁶⁾ שנאמר יהוצא את המקלל אחד עומד על פתח בית דין והמודרין בידו ומום רחוק ממנו כדי שיהא רואהו אומר אחד יש ללמד ° עליו זכות הלה מניף בסודרין והסום רץ ומעמידן ואפילו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות מחזירין אותו אפילו ארבע וחמש פעמים ובלבד שיש ממש בדבריו: ובית הסקילה חוץ לב"ד הוה ותו לא והא תניא בית הסקילה היה חוץ לשלש מחנות אין כדקאמרת והא דקתני הכי נפקא מינה דאי נפיק בי דינא ויתיב חוץ לשלש מחנות עבדינן בית הסקילה חוץ לב"ד כי היכי דלא מיתחזי ב"ד רוצחין א"נ כי היכי דתיהוי ליה הצלה מנהני מילי דת"ר הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה חוץ לג' מחנות אתה אומר חוץ לג' מחנות או אינו אלא חוץ למחנה אחת נאמר כאן מחוץ למחנה ונאמר בפרים הנשרפין חוץ למחנה מה להלן יחוץ לשלש מחנות אף כאן יחוץ לשלש מחנות והתם מנלן ידתנו רבגן יוהוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה חוץ לשלש מחנות אתה אומר חוץ לשלש מחנות או אינו אלא חוץ למחנה אחת כשהוא אומר יאל מחוץ נאמר יושרף אותו כאשר שרף את הפר הראשון ליתן לו מחנה שניה וכשהוא אומר אל מחוץ למחנה בדשן שאין ת"ל שהרי כבר נאמר יעל שפך הדשן ישרף ליתן לו מחנה שלישית ולילף משחומי חוץ מה להלן חוץ למחנה אחת אף כאן חוץ למחנה אחת מסתברא מפרים הנשרפין ה"ל למילף שכן הוצא אל מחוץ למחנה מָכשִיר ומכפר אדרבה משחומי חוץ ה"ל למילף שכן אדם חומא בנשמה פיגול ∘מכשיר ממכשיר עדיף ליה רב פפא אמר משה היכא הוה יתיב במחנה לוייה ואמר ליה רחמנא יהוצא את המקלל אל מחוץ למחנה חוץ למחנה לוייה יויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה חוץ

מחנה שניה: וכשהוא אומר אל מחוץ ובני למחנה. בצו את אהרן בהוצאת הדשן של תפוח שעל המובח החיצון שאין מלמדנו כלום שהרי כבר נאמר בפר כהן המשיח אל" שפך הדשן ישרף וכחיב בדידהו חוץ למחנה ממילא שמעינן דשפך הדשן חוץ למחנה הוא ולמה נאמר כאן ליחן לכולם מחנה שלישית דעל כרחיך כולהו בחד דוכתא עביד להו: ולילף. מקלל מחוץ למחנה דשחוטי חוץ דהוי חוץ למחנה אחת כדכתיב (ייקרא יו) ואל פתח אהל מועד לא הביאו: שכן הוצא אל מחוץ מכשיר ומכפר. סימן הוא שדומה מקלל לפרים נשרפין בכל אלה ולא לשחוטי חוץ: הוצא. במקלל ופרים נאמר הוצאה ולא בשחוטי חוץ. ונאמר בהן אל מחוץ למחנה ובשחוטי חוץ לא כחיב אלא אשר "ישחט מחוץ. ומחוץ למחנה האמור בשניהם הכשר מצותן בכך ומחוץ למחנה האמור בשחוטי חוץ אין הכשירן אלא עבירה היא. ובמקלל ופרים מכפר הולאתן כדאמרינן (נקמן דף מג:) במתני' היום הזה אתה עכור כו' אבל שחוטי חוץ אינה כפרה אלא חטא: שכן אדם. מחוץ למחנה דמקלל באדם כתיב וכן האמור בשחוטי חוץ אאדם השוחט קאי שלא ישחט מחוץ למחנה ומחוץ למחנה האמור בפרים אפר קאי ולאו אאדם דלא כתיב יצא אלא והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה: **חוטא.** מקלל חוטא הוא ושוחט חוץ חוטא לאפוקי פר דלאו חוטא הוא: בנשמה. מחוץ למחנה של שניהם נטילת נשמה נאמר זה נסקל וזה שוחט אבל פר או שוחט ועומד: לישנא אחרינא נטילת נשמה דשוחט חוץ היינו חיוב כרת שמתחייב בשחיטה זו: פיגול. מחוץ למחנה דשחוטי חוץ ומקלל אי אתה מולא פיגול על יד אותו חוץ למחנה אבל פרים ראויין להתפגל על יד אותו חוץ למחנה שאם שחטו על מנת להקטיר אימוריהן בחוץ מתפגלין. ולישנא דקרא נקט דקרי חוץ למקומו פיגול כדאמרי׳ בזבחים (דף כח.) ואש״ג דלישנא דרבנן לא קרי פיגול אלא חוץ לזמנו: **מרשיר עדיף ליה**. למילף חוץ למחנה האמור בשני אלו כך היא חובתו וראויין ללמוד זה מזה ולא מחוץ למחנה דשחוטי חוץ שהוא שלא כדת וכמלוה: רב פפא אמר. מהכא

בית הסקילה היתה חוץ לשלש מחגות. היינו בירושלים דאיכא נגמר הדין. לחובה: מוליאין אומו לסקלו. איידי דסקילה רישא שלש מחנות ובתי דינין שבכל עיר ועיר היתה בית הסקילה חוץ לעיר כדפי׳ הקונטרס והיינו משום דכל עיירות המוקפות חומה מפרש שארא בפירקין דלקמן כסדר: **חוץ לבית דין.** רחוק מבית

> לתחזו בית דין רוצחים. אמאי דמרחיקין רחוק מב"ד בית הסקילה יהיב טעמא כדפ״ה אבל חוץ לב״ד קרא קא דריש במתני׳ הולא את המקלל והא דאמר בפ׳ נערה שנתפתתה (כתובות דף מד. ומה: ושסק) נערה המאורסה שאין לה פתח בית הבאים כאחד ועוד הא כתיב הוצא כדתנן במתניתין:

ונאמר בפרים הנשרפים. תיתה והא בקדשים דבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בגזרה שוה

שבן אדם. דחוץ למחנה דשחוטי חוץ אאדם קאי כדפ״ה מיהו אע"ג דהיינו ודאי פשטיה דקרא מ"מ אם עמד בחוץ והכנים ידו לפנים ושחט או ששחט בסכין ארוכה שחיטתו כשירה כדאמרינן פרק שני לזבחים (דף לב.) ובריש חולין (דף ב:) ואם עמד בפנים והושיט ידו בחוץ ושחט בחוך חייב דלאו בשוחט תליא מילתא אלא בבהמה דקדשים דקיימא בחוץ: פינול. הא דלא נקט נותר וטמא דלא חשיב אלא מידי

דקדשים מקדשים:

למחנה ישראל האי מיבעי ליה לעשייה עשייה בהדיא כתיבא

יש להן דין מחנה ישראל כדחנן בפרק קמא דכלים: בי היבי דלא דין קנת: שנאמר הולא. אלמא לאו במקום הועד קטלוהו: והסודרין

אב ועובד ע"ז בעיר שרובה נכרים סוקלין אותם על פתח בית דין שאני התם דכתיב שעריך וכיון דלא אפשר מוקמינן אשער ב"ד והאי דלא יליף שאר נסקלין מהתם דנבעי שעריך דדלמא הוו להו נערה המאורסה ועובד ע"ז שני כתובים

ואיכא למ"ד בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נ.) דבתר המלמד אזלינן כיון דמלמד קדש אע"ג דלמד חול והיא גופה תימה בפר העדה מנא לן כיון דפר כהן משיח לא גמר אלא מהיקישא דדשן ולמאן דגמר בסוף איזהו מקומן (שם דף מ.) הימנו ודבר אחר א"ש דאגב דגמרינן ההוא מחנה שכתוב בו בהדיח גמרינן מיניה חחריני:

דשייך בהולאת מחנה מיהו קשה דלא חשוב פסול יולא: משה היכא הוה יתיב. ול״ת כל הני דפרים למה לי וי"ל דלא תימא נילף משחוטי חוץ

רבינו חננאל

א מיי' פי"ב מהלכות סנהרין הלכה ג סמג

:עשין נח

ב ב מיי שם ופי"ג הלכה ל סמג שם: ג [מיי׳ פ״ז מהל׳ מעשה

הקרבנות הל' ב]: ד [מיי' פ"ג מהל' פ

פ"ג מהל' פרה הלכה א]:

ב"ן נגמר הדין מוציאין אותו לסקלו כו׳. ואקשי׳ וכי בית הסקילה חוץ לב״ד הוה והתניא בית הסקילה היה חוץ לשלש מחנות ושנינן אי מזדמנא מילתא ונפק בי דינא חרץ לג׳ מחנות מרחקינן לבית הסקילה טפי חוץ (למחנות) [לב״ד] כי היכא דלא ליתחזי ב״ד רוצחים ומנא לן דבית הסקילה היה חוץ לג׳ מחנות דת״ר . הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה וכתיב בפרים הנשרפין אל מחוץ למחנה מה להלן חוץ לג׳ מחנות דכתיב בפר כהן . משיח אל מחרץ למחנה העדה כתיב אל מחוץ למחנה וכתיב בדשן והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה הרי שלש מחנו' ויליף מקלל מפרי' הנשרפים מה להלן חוץ . לג' מחנות אף כאן חוץ . לג׳ מחנות. ואמרי׳ ולילף ביה אשר ישחט אל מחוץ . למחנה ואינו אלא מחוץ . מסתברא מפרים הנשרפין הוה לי׳ למילף שכן יש בהן הוציא אל מחוץ למחנה כשם שכתיב במקלל ובשוחט חוץ אין כתיב בו הוצא ועוד פר משיח מכשירו ביום הכפורים חטאתו ואחר כך חטאת העם ומכפר חטאתו ומקלל מיתתו מכפרת כדכתיב ולארץ לא יכופר בדם שופכו ומכשירו וי״א מדכתיב בפר העדה וסמכו זקני העדה את ידיהם ובמקלל כתיב . וסמכו כל השומעים את מכשיר והיא הסמיכ' וכן . פר העדה מכפר וחיוב אדרבה משוחט חוץ הוה ליה למילף שכן המקלל אדם והשוחט חוץ אדם כמותו לאפוקי פרים דבהמות נינהו וזה חוטא ווטא והפרים לא חטאו. וזה משמתו ניטלת המקלל וזה נשמחו וימלח השוחט חוץ שהוא בכרת לאפוקי פרים שבשרם יאכון נשרף. וכן המקלל ושוחט חוץ אין בהן פיגול. ואסיק' מכשיר ממכשיו עדיף ליה ושאר השמועה